

DESCOBREIX UNA JOIA DEL MUSEU

DESCUBRE UNA JOYA DEL MUSEO

DISCOVER THE MUSEUM'S GEM

DIA INTERNACIONAL DELS MUSEUS (18 de maig de 2010)

DÍA INTERNACIONAL DE LOS MUSEOS (18 de mayo de 2010)

INTERNATIONAL MUSEUMS DAY (May 18th, 2010)

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Palau Nacional. Parc de Montjuïc. 08038 Barcelona. Tel. 93 622 03 76 Fax 93 622 03 74

info@mnac.cat www.mnac.cat

MARIÀ FORTUNY

La vicaria

(París, 1870)

Oli sobre fusta

60 x 93,5 cm

Signat i datat «Fortuny 1870»

a l'angle inferior esquerre

Adquisició per subscripció
pública, 1922

(MNAC/MAC 10698)

Presentada a París a la galeria Goupil l'abril de 1870, *La vicaria* va tenir un gran reconeixement de crítica i públic que va contribuir a catapultar a l'èxit comercial la figura del pintor. Inicialment adquirida per Adolphe Goupil per 25.000 francs, la va vendre al cap de pocs dies per 70.000 francs a una collecció francesa.

Bona part de la producció de Fortuny s'emmarca en la pintura de gènere que representava interiors ambientats en el segle XVIII, tan en voga en el mercat parisenç durant algunes dècades del segle XIX, però que ell va tractar de forma molt personal. *La vicaria* és la culminació del seu quefer artístic i el millor testimoni del seu virtuosisme amb els pinzells, del seu interès pel passat, així com també de la seva erudició, qualitats que van situar-lo en un lloc destacat en l'art del seu temps.

L'observació atenta d'aquesta obra permet destacar tres aspectes essencials, cada un dels quals reflecteix l'extraordinària personalitat pictòrica de Fortuny: la posada en escena, els personatges i la factura tècnica. L'escena transcorre en un espai arquitectònic fictici en el qual l'artista reuneix elements de diferents llocs però els dóna una unitat i una coherència absoluta. Pel que fa als personatges, destaca el grup dels nuvis i els seus companyants, l'elegància dels quals contrasta amb els personatges situats a la part dreta de la composició. Malgrat les seves reduïdes dimensions, cadascuna de les figures té una fisonomia i una personalitat definides. Quant a la factura tècnica, el sorprenent virtuosisme amb què Fortuny va plasmar cada detall es percep en els reflexos dels metalls, en la fusta del banc gastada per l'ús, en els setins i brodats dels vestits i en molts altres detalls. Paradoxalment, aquesta ostentació de virtuosisme, que va originar tants i tan merescuts elogis en el seu temps, pot perjudicar la valoració actual de la pintura si l'espectador es limita a copsar únicament els aspectes més superficials de l'obra.

A banda, aquesta taula és una de les manifestacions més paradigmàtiques de la fascinació i admiració que Fortuny sentia per Goya, tal com es palesa en algunes tipologies figuratives i alguns recursos compostius d'inequívoca filiació *goyesca*. Amb *La vicaria*, convertida en una de les icones del seu temps, Fortuny va fixar la imatge d'un dels estereotips més arrelats en l'imaginari europeu des de l'època romàntica, segons el qual la societat espanyola estava dominada per tradicions, costums i usos arcaics i ancestrals.

Visiteu el web del MNAC (mnac.cat) i descobriu tots els detalls d'aquesta obra a la gigafoto del nou portal *Col·leccions Online*. *La vicaria* és també protagonista d'una de les narracions d'*Una mà de contes del MNAC* (web i Ludoteca del Museu).

Presentada en París en la galería Goupil en abril de 1870, *La vicaría* tuvo un gran reconocimiento de crítica y público que contribuyó a catapultar al éxito comercial a la figura del pintor. Inicialmente adquirida por Adolphe Goupil por 25.000 francos, la vendió pocos días después por 70.000 francos a una colecciónista francesa.

La mayor parte de la producción de Fortuny se enmarca en la pintura de género, que representaba interiores ambientados en el siglo XVIII, tan en boga en el mercado parisino durante algunas décadas del siglo XIX, pero que él trató de forma muy personal. *La vicaría* es la culminación de su quehacer artístico y el mejor testimonio de su virtuosismo con los pinceles, de su interés por el pasado, así como de su erudición, cualidades que lo situaron en un lugar destacado del arte de su tiempo.

La observación atenta de esta obra permite destacar tres aspectos esenciales, cada uno de ellos refleja la extraordinaria personalidad pictórica de Fortuny: la puesta en escena, los personajes y la factura técnica. La escena transcurre en un espacio arquitectónico ficticio donde el artista reúne elementos de diferentes lugares pero que dota de una unidad y una coherencia absoluta. En lo relativo a los personajes, destaca el grupo de los novios y acompañantes, cuya elegancia contrasta con los personajes situados en la parte derecha de la composición. A pesar de sus reducidas dimensiones, cada una de las figuras tiene una fisionomía y una personalidad definidas. En cuanto a la factura técnica, el sorprendente virtuosismo con el que Fortuny pasmó cada detalle se percibe en los reflejos de los metales, en la madera del banco desgastada por el uso, en los satenes y bordados de los vestidos y en muchos otros detalles. Paradójicamente, esta ostentación de virtuosismo, que originó tantos y tan merecidos elogios en su tiempo, puede perjudicar la valoración actual de la pintura si el espectador se limita a captar únicamente los aspectos más superficiales de la obra.

Por otro lado, esta tabla es una de las manifestaciones más paradigmáticas de la fascinación y admiración que Fortuny sentía por Goya, tal como demuestran algunas tipologías figurativas y algunos recursos compositivos de inequívoca filiación goyesca. Con *La vicaría*, convertida en uno de los íconos de su tiempo, Fortuny fijó la imagen de uno de los estereotipos más enraizados en el imaginario europeo desde la época romántica, según el cual la sociedad española estaba dominada por tradiciones, costumbres y usos arcaicos y ancestrales.

Visite la web del MNAC (mnac.cat) y descubra todos los detalles de esta obra en la gigafoto del nuevo portal *Colecciones Online*. *La vicaría* es también protagonista de una de las narraciones de *Una mà de contes del MNAC* (web y Ludoteca del Museu).

First shown in Paris at the Goupil gallery in April 1870, *The Spanish Wedding* met with great acclaim from critics and public alike, all of which contributed to catapulting the figure of the painter to fame and commercial success. Initially acquired by Adolphe Goupil for 25,000 francs, he sold it a few days later to a French aristocrat for 70,000.

Much of Fortuny's output falls within the category of genre painting depicting interiors set in the eighteenth century, so much in vogue in the Parisian market during a few decades of the nineteenth century. *The Spanish Wedding* is the culmination of his artistic expertise and the finest testimony to his virtuosity with the brush, his interest in the past and his erudition, qualities which placed him in a prominent position in the art of his time.

Close observation of this work makes it possible to point out three essential aspects, each of which reflects Fortuny's extraordinary artistic personality: the setting of the scene, the figures and the quality of the work. The scene takes place in a fictitious architectural space in which the artist brings together elements from different places but gives them unity and absolute coherence. As regards the figures, notice the group formed by the bride and groom and those accompanying them, whose elegance contrasts with the figures in the right of the composition. Despite their small size, each of the figures has a defined appearance and personality. As to the quality of the work, the surprising virtuosity with which Fortuny captured each detail is perceived in the reflections of the metals, in the wood of the bench worn down by use, in the satins and embroidery of the dresses and in many other details. Paradoxically, this show of virtuosity, which drew so much well-deserved praise at the time, may affect current appraisal of the painting if the observer merely focuses on the more superficial aspects of the work.

Furthermore, this panel is one of the most paradigmatic demonstrations of the fascination and admiration Fortuny felt for Goya, as a number of figurative typologies and compositional resources of an unmistakably Goyaesque affiliation show. *The Spanish Wedding* became one of the icons of its time, and in it Fortuny fixed the image of one of the stereotypes most firmly rooted in the European imagination since the Romantic period, according to which Spanish society was dominated by archaic and ancestral traditions, customs and usages.

Visit the MNAC website (mnac.cat) and discover all the details in this painting in the gigaphoto of the new portal *On-line Collections*. *The Spanish Wedding* is also featured in one of the stories in *A Hand of Stories of the MNAC* (website and Museum Playroom).

MARIANO FORTUNY

La vicaría

París, 1870

Óleo sobre tabla

60 x 93,5 cm

Firmado y fechado «Fortuny 1870» en el ángulo inferior izquierdo

Adquisición por suscripción pública, 1922
(MNAC/MAC 10698)

MARIÀ FORTUNY

The Spanish Wedding

Paris, 1870

Oil on wood

60 x 93.5 cm

Signed and dated "Fortuny 1870" in the bottom left-hand corner

Acquired through public subscription, 1922
(MNAC/MAC 10698)